

РЕШЕНИЕ

№ 3572

гр. София, 30.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 23.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **7139** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава X. от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма],[ЕИК] против Ревизионен акт №Р-22220220001330-091-001 от 17.09.2020г. и Ревизионен акт за поправка на РА /РАПРА/ №П-22220220177532-003-001 от 21.10.2020г., потвърден с Решение №808/25.05.2021г. на директора на Дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП. Със същия на жалбоподателя са определени задължения за ДДС в размер 22 332,00 лева и лихви в размер на 3 065,20лева за данъчни периоди м.11.2018г. и м.05.2019г., произтичащи от непризнатото право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма],[ЕИК] и [фирма],[ЕИК].

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на административния акт. Оспорват се изводите на ревизиращия екип за липса на материална, кадрова и техническа обезпеченост. Претендира се отмяна на оспорения ревизионен акт и присъждане на сторените разноски.

Ответникът по жалбата - Директорът на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" [населено място] при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител изразява становище, че жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ревизионният акт е обжалван в предвидения за това срок, пред горестоящия в йерархията на приходната администрация орган, който с решението си го е потвърдил. Така постановението от Директора на Дирекция "Обжалване и управление на изпълнението" [населено място] резултат и депозирането на жалбата в рамките на предвидения за това преклузивен процесуален срок, налагат извод за нейната процесуална допустимост.

Всички актове в хода на ревизията са издадени от надлежно упълномощени органи по приходите, видно от приложените по делото заповеди, издадени на основание чл.11, ал.1 от ЗНАП от Директора на ТД на НАП [населено място].

В хода на ревизията на [фирма], е отказано право на приспадане на данъчен кредит: общо в размер на 4140,00лв. по 3 фактури, издадени от [фирма], както следва:

-по фактура №[ЕГН]/22.11.2018г. с предмет: услуги на стойност 5850,00лв. и ДДС в размер на 1170,00лв.

-по фактура №[ЕГН]/30.11.2018г. с предмет: услуги на стойност 7650,00лв. и ДДС в размер на 1530,00 лв.

-по фактура №[ЕГН]/16.11.2018г. с предмет: услуги на стойност 7200,00лв. и ДДС в размер на 1440,00 лв. и

общо в размер на 18192,00лв. по 4 фактури, издадени от [фирма], както следва:

-по фактура №[ЕГН]/03.05.2019 с предмет: услуги на стойност 23400,00 лв. и ДДС в размер на 4680,00лв.

-по фактура №[ЕГН]/17.05.2019г. с предмет: услуги на стойност 22360,00лв. и ДДС в размер на 4472,00лв.

-по фактура №[ЕГН]/24.05.2019г. с предмет: услуги на стойност 22 250,00лв. и ДДС в размер на 4 450,00лв.

-по фактура №[ЕГН]/31.05.2019г. с предмет: услуги на стойност 22 950,00лв. и ДДС в размер на 4590,00лв.

Относно доставчика [фирма].

В хода на производството е извършена насрещна проверка на [фирма], която е обективизирана в ПИНП №П-04000520058329-141- 001/20.05.2020г. Изготвено е ИПДПОЗЛ №П-04000520058329-040-001/13.04.2020г., с което е изискано да се представят копия на фактури, издадени на [фирма] и документи, удостоверяващи отразяването на цитираните фактури в счетоводството на дружеството. Предвид обстоятелството, че предмет на доставката са извършени услуги, е изискано да се представят договори във връзка с доставките, приемо-предавателни протоколи, документи удостоверяващи извършено плащане по фактурите; фактури на предходни доставчици; лица, извършили услугата, данни превъзложено ли е на друг подизпълнител изпълнението. Изискана е информация за място и дата на извършване на услугите; информация за начина на калкулиране на цената на услугата и нейните елементи, материали, труд и др.; кой е извършил услугата: име, ЕГН; място/обект, където е извършена услугата, при изпълнителя или при получателя; основен предмет на дейност на лицето; използвани активи за извършване на услугата, наети или собствени; Документи, доказващи реалното извършване на доставките: приемо-предавателни протоколи, складови разписки, фактури за вложени материали, ресурсна обезпеченост и др. ИПДПОЗЛ №П-04000520058329-040-001/13.04.2020г. е връчено на 12.05.2020г. по реда на чл. 32 от ДОПК. В установения 14-дневен срок

изисканите документи не са представени.

Установено е, че за периода, през който са издадени фактурите в проверяваното дружество е имало 4 лица, назначени на трудов договор на длъжности: барман, мияч и работник кухня. Към датата на издаване на фактурите дружеството е имало регистрирано ФУ в обект автомивка, находящ се в [населено място], [улица].

С вх.№53-00-1240#5/22.06.2020г. от [фирма] са представени счетоводни справки, от които е видно осчетоводяването на горепосочените фактури. От ревизираното дружество са представени получените фактури, копие на договор и протоколи /акт 19/.

Въз основа на описаните доказателства, органите по приходите са приели, че [фирма] не е представило годни доказателства за извършване на услугите от страна на [фирма] и е изведен извод, че не е налице право на данъчен кредит по коментираните доставки. Органите по приходите са приели, че за обосноваване на наличието на доставка на услуги е необходимо да са налице доказателства, удостоверяващи възможността на доставчика да изпълни предмета на договора и да престира на получателя резултата от услугата. Характерът на конкретните доставки от [фирма] предполагал същият като изпълнител, да има на разположение назначени или наети по друг начин лица, притежаващи необходимата професионална квалификация. Прието е, че липсата на доказателства за начина на калкулиране на цената на услугата труд, /от кого конкретно са извършени, цена на услугата/, използваните активи, техника и др., формиращи себестойността на фактурираната доставка, кой точно е извършил услугите, притежава ли необходимата квалификация, налагат извода, че същите не са реално осъществени и процесите фактури са издадени без да са налице законовите предпоставки за това. Прието е, че ангажираните в хода на ревизията доказателства фактури, договори и протоколи не са достатъчни за обосноваване на факта на възникнало данъчно събитие. Прието е, че договорът е частен документ, който свидетелства за наличието на облигационна връзка между страните, но не е доказателство за реалното изпълнение на задълженията им.

Предвид установеното, органите по приходите на основание чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС са отказали право на данъчен кредит по процесните фактури с предмет на доставка на услуги.

Относно доставчика [фирма].

Извършена е насрещна проверка на посоченото дружество- доставчик на ревизираното лице, приключила с протокол за извършена насрещна проверка №П-22221320058594-141- 001/08.07.2020г. На дружеството е връчено ИПДПОЗЛ №П-22221320058594-040-001/09.04.2020г. на 26.05.2020г. по реда на чл.32 от ДОПК. След определения 14-дневен срок, с вх.№53-00-1240#7/22.06.2020г. са представени копия на посочените фактури.

В хода на производството, от органите по приходите е извършена проверка в електронните масиви на НАП, при която е установено, че посочените фактури са включени в дневника за продажби за съответния период. В регистър "трудова договори" е установено, че в дружеството, за периода, през който са издадени

фактурите, не е имало лица, назначени на трудов договор. За посочения период [фирма] не е имало регистрирано фискално устройство. Установено е и че предмет на доставка е извършване на СМР на обект ж.с.К., [населено място], на обект Нови Х. и полагане на арматура. Подобно на първия доставчик, органите по приходите са приели, че в хода на ревизията не са ангажирани доказателства за обосноваване на наличието на доставка на услуги е необходимо да са налице доказателства удостоверяващи възможността на доставчика да изпълни предмета на договора и да престира на получателя резултата от услугата.. Органите по приходите са анализирани документите и са констатирани, че към посочените фактури няма приложен протокол, който да удостовери действителния размер на извършените услуги по вид и количество; не са установени лицата, участвали в извършването на услугите, няма данни и за вложени материали, с които са извършени ремонтите.

Предвид събраните в хода на ревизионното производство доказателства, предоставени от [фирма] и в резултат на извършените насрещни проверки на [фирма] на основание чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 са отказали право на данъчен кредит по процесните фактури с предмет на доставката услуги.

Директорът на Дирекция ОДОП [населено място] е възприел изцяло направените констатации и изводи в оспорения РА и го е потвърдил. Решаващият орган е посочил, че с оглед установените обстоятелства и липсата на конкретни доказателства по спорните доставки, основателно ревизиращите органи по приходите са формирали извод, че не е доказано реално изпълнение на документираните услуги, по смисъла на чл.9 от ЗДДС.

В хода на съдебното производство са събрани гласни доказателства по искане на жалбоподателя и са разпитани като свидетели Р. Р. М. и Р. В. М..

Свидетелят Р. Р. М. твърди, че към ноември 2018г. е работил на обект в Нови хан, към „Ди К.“, като общ работник. Вършил, каквото му кажат, правил кофраж и арматура. Сочил, че имал сключен трудов договор. Там работил около два месеца. Твърди, че на обекта имало и други работници от други фирми, общо около петдесет човека. От „Ер К.“ имало работници, от „С.“ също имало такива. Техниката и материалите били предоставени от „Ер К.“.

Свидетелят Р. В. М., твърди че през ноември 2018г. работил в Б., към фирма „Ди козметикс“. Там бил назначен по трудов договор. В Б. се правили вили. Правил, каквото му кажат - кофраж, арматура, бетон, строително-монтажна работа. На обекта имало около двадесет - тридесет човека. Не всички били служители на „Ди К.“. Трудовият му договор бил сключен през 2018г., м.септември –м.октомври .

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

При извършване на задължителната проверка по чл.160, ал.2 ДОПК, съдът констатира, че ревизията е възложена от компетентен орган и е приключила в определения от него срок. Ревизионният акт е издаден от компетентните органи-възложителя на ревизията и ръководителя на ревизията в съответствие с

чл.119, ал.2 ДОПК и ТР №10/2016г. на ВАС и определя данъчни задължения за периода, за който е възложена ревизията.

Видно от приложените по преписката разпечатки от ИС "Контрол", заповедите за възлагане на ревизия, ревизионният доклад и ревизионният акт са издадени като електронни документи, подписани с електронен подпис.

От гореизложеното следва, че ЗВР, РД и РА са подписани от посочените като техни издатели органи по приходите с квалифициран електронен подпис по чл.13, ал.3 от ЗЕДЕП, приравнен на саморъчен съгласно изричното указание на чл.13, ал.4 от с.з., като документите са подписани в срока на действие на удостоверение по чл.24 от ЗЕДЕП, т.е. ревизията е редовно възложена, РА отговарят на изискването на чл.120, ал.1 т.8 от ДОПК.

Ето защо, съдът приема, че обжалваният акт не страда от пороци, обосноваващи неговата нищожност.

Разгледан по същество, същият е материално законосъобразен.

В конкретния казус, съвкупната преценка на приобщените по делото доказателства, налагат да се приеме, че фактическите констатации на органите на проходна администрация по отношение на горепосочените данъчни периоди са истинни, а направените въз основа на тях правни изводи, са съответни на материалния закон.

Въз основа на констатираните в хода на административната процедура обстоятелства, във връзка с упражненото от жалбоподателя право на данъчен кредит по процесните фактури, издадени от [фирма] и [фирма], е прието, че представените документи не отразяват реално извършени доставки на услуги по смисъла на чл.9 от ЗДДС. Последица от това е крайният извод, че в случая не е налице правно основание за начисляването на процесния косвен данък, поради което пък не се е породило и правото на данъчен кредит, т.е. налице е хипотезата на чл.70, ал.5 от ЗДДС.

Спорният между страните въпрос се концентрира именно по отношение на наличието на осъществени от посочените доставчици спрямо жалбоподателя доставки на процесните услуги.

По делото няма спор относно наличието на останалите предпоставки за упражняване на правото на данъчен кредит, визирани в чл.69, ал.1, т.1-доставчикът е регистрирано по ЗДДС лице.

За разрешаването на текущия административно-правен спор е необходимо да бъдат разгледани приложимите в настоящия случай правни норми. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗДДС, доставка на услуга е всяко извършване на услуга, а услуга по смисъла на чл.8 от закона е всичко, което има стойност и е различно от стока, от парите в обръщение и от чуждестранната валута, използвани като платежно средство. Наличието на действително осъществена доставка е предвидено като изискване за възникване на право на данъчен кредит в разпоредбата на чл.68, ал.1, т.1 ЗДДС, според която данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по

облагаема доставка.

Според чл.12, ал.1 ЗДДС облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл.6 и чл.9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, а данъчно събитие по чл.25, ал.1 ЗДДС представлява доставката на стоки или услуги, което възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърляне или услугата е извършена (чл.25, ал.2 ЗДДС).

От така цитираните законови разпоредби следва, че наличието на действително осъществена доставка е предпоставка за възникване на правото на данъчен кредит и изпълнението ѝ следва да бъде проверено, за да бъде направена преценка дали ревизирият субект има право да приспадне данъчния кредит, който е декларирал в подадената справка-декларация.

За преценката дали е осъществена реална доставка по конкретните данъчни фактури е необходимо да се изследва дали е налице предвидения в чл.9, ал.1 ЗДДС правопораждащ юридически факт, а именно извършване на услугата, при чието проявление възникват съответните правни последици.

Приобщените в хода на ревизионното производство доказателства, както и тези, събрани в настоящото съдебно административно производство, налагат несъмнения извод, че по отношение на непризнатия данъчен кредит в горепосочения размер по процесните фактури, поради липса на действително осъществени доставки, няма причина да не се приеме, че процесуалните действия на органите по приходите в хода на извършената на жалбоподателя ревизия са осъществени съобразно изискванията на закона. Релевантните факти и обстоятелства са възприети и възпроизведени от ревизиращите органи в издадения от тях ревизионен акт, съотнесени са спрямо останалите констатации, направени в административното производство и въз основа на това са определени процесните фискални задължения за жалбоподателя. Доказателства, които да подложат на съмнение така направените констатации и основанията на тях правни изводи, не се ангажираха в хода на настоящото производство.

Жалбоподателят, който носи доказателствената тежест по общото правило на чл.154, ал.1 от ГПК, във вр. с §2 от ДР на ДОПК, като лице, претендиращо право на данъчен кредит, не доказа по пътя на пълно насрещно доказване, че са налице законоустановените предпоставки за признаване на материалното право на приспадане на данъчен кредит, в каквато насока съдът е дал указания до него.

Както вече бе казано според чл.8 от ЗДДС, услуга по смисъла на този закон е всичко, което има стойност и е различно от стока, от парите в обръщение и от чуждестранната валута, използвани като платежно средство. Общата формулировка на понятието "услуга" включва в себе си не само сделките, квалифицирани от гражданско-правна гледна точка, като договори за изработка или поръчка, но и всякакви други сделки и правни действия, които могат да се определят като доставка по смисъла на чл.9 от ЗДДС и имат за предмет блага, различни от стока и пари в обръщение, като законно платежно средство.

В конкретния случай няма съмнение, че процесните първични счетоводни документи, касаят договор за изработка. Според легалната дефиниция, въведена в чл.258 от ЗЗД, с договора за изработка изпълнителят се задължава на свой риск да изработи нещо, съгласно поръчката на другата страна, а последната-да заплати възнаграждение. Договорът за изработка е за „facere”. С него изпълнителят се задължава да "изработи нещо", един предмет на труда, един трудов резултат, за което да получи възнаграждение. Съществени характеристики на договора са както неговия предмет, така и страните, които го сключват.

С оглед изложеното, за да се направи ясен извод за наличие на конкретно осъществена доставка на услуга, следва да се установи извършването на услугата от конкретно лице и заплащане на възнаграждението - паричните суми по процесните доставки. В тази връзка следва изрично да се подчертае, че установяването на конкретна доставка изисква не само принципното установяване на услугата /в случая резултата, който следва да се изработи/, но и установяване, че конкретното лице, което е издало фактурата е извършило този резултат. Установяването единствено и само на резултата, не може все още да формира извод, че доставката, имаща за предмет такъв резултат е осъществена /този резултат принципно би могъл да е настъпил вследствие на дейността на друго лице, което би означавало наличието на различна доставка/.

Именно, съотнасянето на посочените до тук правни норми, налагаше в настоящият процес да се установи кога и как конкретният търговец е изработил трудовия резултат, за който се е задължил.

Само установяването на тези обстоятелства би позволило да се направи несъмнен извод, че процесните доставки са осъществени, така както предвижда правилото на чл. 9 от ЗДДС. Наложителността на това установяване произтича от обстоятелството, че жалбоподателят черпи за себе си спорното в процеса право на данъчен кредит именно от тези доставки, за всяка една, от които твърди да е позитивно проявен юридически факт. Това определя и тежестта на доказване в конкретния казус.

Как се разпределя тя между данъчния субект - жалбоподател и административния орган-ответник по жалбата? Решаващо е обстоятелството-каква правна последица страната претендира като настъпила. Относно факта, обуславящ тази последица страната носи доказателствената тежест. Същата не е равнозначна на задължение да се представят доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в съдебния административен процес, налагат съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без да има значение дали те са представени от страната, която носи доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по административния спор или пък са издирени служебно от съда. При това положение, въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на съда да

обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Това разбиране произтича от законно установеното задължение за съда да реши делото по същество, като отмени изцяло или частично ревизионния акт, като го измени в обжалваната част или отхвърли жалбата (чл.160, ал.1 от ДОПК), независимо от това, дали в съдебното производство страните са ангажирали някакви доказателства или не. Изпълнението на това задължение от страна на съда, означава при недоказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом юридическият факт не е осъществен, не могат да настъпят последиците, които съответната материално-правна норма свързва с неговото проявление.

С оглед изложеното до тук, трябва да се направи констатацията, че събраните в ревизионното и съдебно производства писмени доказателства не дават задоволителен отговор на спорните по делото въпроси - от кого и как са извършени спорните услуги.

Съотнасянето на изложените до тук съображения с фактите по делото, налага да се приеме по отношение на елементите от състава на процесните търговски правоотношения следното:
Възнаграждението, паричната сума не се доказва да е заплатено от ревизираното лице.

Не се установява и втория елемент от фактическия състав, а именно фактическото извършване на услугите от посочените във фактурите доставчици.

- Относно доставчика [фирма], жалбоподателят твърди, че е възложил на [фирма] да осигури допълнителна неспециализирана работна сила, без да притежава необходима професионална квалификация за кофражни работи, които били действия по почистване, пренасяне на дървените кофражни плоскости, и полагането им под контрола на кофражист на [фирма] и др. неспециализирани дейности. Относно полагане на арматура се имало предвид полагане на предварително изготвено от арматурист на [фирма] изделие, което се пренасяло и поставяло на съответното място, под полагане на бетон се имало предвид действия по заглаждане на насипания бетон, помощ при изсипването му и др. подобни.

По делото няма представени достатъчно и убедителни доказателства за реално изпълнение на така сключения договор от страна на посочения изпълнител [фирма]. Действително, в хода на ревизията са представени протоколи, актове за обр.19, но, както правилно е прието от ревизиращия орган, в същите не са посочени конкретно установени строително-ремонтни дейности по видове и стойности. В хода на ревизията , и пред съда не са ангажирани други доказателства – документи , предвидени в чл.5 от Наредба № 3/2003г. на МРРБ - актове и протоколи удостоверяващи предаване и приемане на строителната площадка, приемане на строителни и монтажни работи, подлежащи на закриване, съставяне на междинни и заключителни

актове за приемане и предаване на строителни и монтажни работи и други, които да обосновават извод, че именно [фирма] в качеството си на изпълнител е започнало да изпълнява договора с [фирма] и го е изпълнило до определен етап.

Не се установи и кои лица са участвали в извършването на претендираните услуги. Показанията на разпитаните по делото свидетели Р. Р. М. и Р. В. М., за това че са работили по трудово правоотношение през ноември 2018г., към фирма „Ди козметикс“ не кореспондира с установеното от ревизиращите органи, че за периода, през който са издадени фактурите в проверяваното дружество е имало само 4 лица/ различни от свидетелите/, назначени на трудов договор на длъжности барман, мияч и работник кухня. От представените по преписката книги за инструктаж също не се установява работници на [фирма] да са работели на обекта на ревизираното лице.

Освен изложеното, е установено, че към датата на издаване на фактурите, дружеството е имало регистрирано ФУ в обект Автомивка, находящ се в [населено място], [улица], което доказва че възнаградението, паричната сума, дължима за услугата, не е заплатена от ревизираното лице, независимо от обстоятелството, че по делото са налице фискални бонове към процесните фактури.

Не са представени доказателства, за чия сметка и какви са вложените материали на предварително изготвеното от арматурист на [фирма] изделие, което се пренасяло и поставяло на съответното място от работници на [фирма].

Доказателство, за извода на приходните органи, че от договора за изработка не става ясно за чия сметка и какви са вложените материали е и непредставянето на доказателства от счетоводството на жалбоподателя [фирма], за наличието на счетоводни записвания по материалните сметки на жалбоподателя за наличието на закупена арматура. Ако част от вложените материали при изпълнение на услугата са били изпълнени, вложени за сметка на жалбоподателя, то е следвало наличието на количества арматура да намери отражение в неговото счетоводство, което не е сторено.

Ето защо, съдът споделя извода на ревизиращите органи за недоказаност на твърдението, че съгласно договорите, материалите, необходими за извършване на услугите са за сметка на [фирма].

Представените протоколи, актове обр.19, доколкото същите са с твърде общо съдържание, също не са достатъчни доказателства, които пряко да сочат, че именно [фирма] е изпълнило цитираните във фактурите услуги.

По отношение на доставчика [фирма]:

В хода на ревизията е установено, че за процесната доставка - извършване на

СМР на обект ж.с.К., [населено място], на обект Нови Хан са представени единствено фактури. Представените протоколи към тях, не съдържат достатъчно допълнителна информация относно вида и количеството на извършените услуги по вид и количество. Съдът намира, че използваната формулировка „извършено СМР на обект Нови Хан“, „отработени човекодни за СМР“, „полагане на арматура“ не дава достатъчна по обем конкретна информация досежно това каква точно дейност е осъществена, на каква стойност и как е определена същата. Не са ангажирани доказателства за материално-техническа обезпеченост на дружеството да извърши услугата. Не са представени и доказателства за вложени строителни материали, с които са извършени СМР, както и за наети лица по трудово или гражданско правоотношение за изпълнение на услугата.

В тази връзка, съдът споделя напълно доводите на ответника, че наличието на фактури би могло да установи възникване на облигационни взаимоотношения между страните по тях, но не и реалното осъществяване на доставката - извършване на услуга от тези дружества. В конкретния случай, при доказване липса на осъществена доставка не е възможно да се презюмира добросъвестно поведение на една от страните по сделката, която не е осъществена реално, а само са изпълнени счетоводните ѝ отразявания и се претендира право на данъчен кредит. Получателят на фактурата не е възможно да не знае, че тя не отразява реална доставка, по която той е страна, поради което и с декларирането ѝ като такава с право на данъчен кредит претендира право, за което знае, че не е възникнало. От ревизираното лице, въпреки изрично поисканите му доказателства, не са ангажирани такива. на фактури не може да бъде доказателство за действителното изпълнение на доставките.

Както бе посочено по-горе, за доказване реалността на доставката, е необходимо, както доставчикът, така и получателят да притежават доказателства за това изпълнение. Такива доказателства не са представени и от двете страни, поради което на основание чл. 37, ал. 4 от ДОПК се приема, че не съществуват. В конкретния случай е създадена една правна привидност, зад която не стои нищо, т.е. фактурирани са доставки, които не са извършвани между страните, сочени като доставчик и получател по фактурата. Налице е предметът на фактурираните доставки, но действителния доставчик не е посоченият във фактурата. За да възникне право на приспадане на данъчен кредит следва предвидените в закона изисквания да са изпълнени по отношение на конкретната доставка и посочените страни по доставката, т.е. не е достатъчно услугите по принцип да са извършени, а е необходимо да са извършени именно от лицето, посочено като доставчик в издадените данъчни фактури.

Налице са привидни сделки, целящи прикриване на действително извършени, съответно получени сделки, т.е. говорим за т. нар. относително субективна симулация. Поради нежеланието на страните привидната сделка да породи

действие, то тя е нищожна. Привидните сделки са обявени изрично за нищожни с разпоредбата на чл. 26, ал. 2 от Закона за задълженията и договорите. Привидна сделка (договор) е тази, при която страните, въпреки че правят волеизявление за сключването ѝ, нямат за цел постигането на правните ѝ последици, създава се привидно правно състояние за третите лица.

Не на последно място следва да се имат предвид и изискванията на чл.4, ал.3 от Закона за счетоводството, съгласно който предприятията следва да осъществяват счетоводството си на основата на документална обосновааност на стопанските операции. Счетоводният принцип за предимство на съдържанието пред формата изисква сделките и събитията да се отразяват счетоводно, съобразно тяхното икономическо съдържание, същност и финансова реалност.

Резултатите от извършените проверки по повод доставките от процесите доставчици показват, че зад издадените фактури не стоят действително осъществени стопански операции и че в счетоводството на ревизираното лице са отразени документи, които не доказват вярно и точно икономическото съдържание на вписаната в него доставка и действителният извършител на същата. Отделно от гореизложеното, съдът констатира, че в хода на ревизията не е доказано извършено разплащане по доставките. От страна на доставчиците не са представени извлечения от счетоводни сметки, както и дневни отчети, които да послужат за проследяване и съпоставка на постъпленията по касата.

В заключение, съдът намира, че установените обстоятелства не потвърждават получаването на процесните доставки и възникването на данъчно събитие по смисъла на чл.25 от ЗДДС-доставка на услуга, както и основанието за доставчика-регистрирано лице да начисли данъка. Ето защо, на основание чл.70, ал.5 от ЗДДС във вр. с чл.68, ал.1, т.1 от ЗДДС и чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС, вр. с чл. 9, ал.1 от ЗДДС с оспорения РА правилно и законосъобразно е отказан данъчен кредит в размер на 4 140,00лв. по 3 фактури, издадени от [фирма], фактура №[ЕГН]/22.11.2018г., фактура №[ЕГН]/30.11.2018г., фактура №[ЕГН]/16.11.2018г. и по 4 фактури, общо в размер на 18 192.00лв. издадени от [фирма], фактура № [ЕГН] / 03.05.2019г., фактура № [ЕГН]/ 17.05.2019г., фактура № [ЕГН]/ 24.05.2019г., фактура №[ЕГН] / 31.05.2019г.

По изложените съображения, обжалваният административен акт се явява обоснован и законосъобразен. Крайният извод е, че жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

С оглед констатираната неоснователност на жалбата, на приходна администрация се дължат сторените разноски по производството за осъществената юрисконсултска защита. На основание чл.161, ал.1 изр. последно от ДОПК във връзка с чл.7, ал.2, т.4 във връзка с чл.8 от Наредба №1 от 9.07.2004г./ за минималните размери на адвокатските възнаграждения, същите възлизат на 1291,92лв. /при интерес по РА в размер на 25397,20лв./

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма],[ЕИК], седалище и адрес: [населено място] 1612, Столична община-Район „К. село”, [улица], вх.А, ап.1, представлявано от И. Е. против Ревизионен акт №Р-22220220001330-091-001 от 17.09.2020г. и Ревизионен акт за поправка на РА /РАПРА/ №П-22220220177532-003-001 от 21.10.2020г. издадени от И. М. Р. на длъжност началник сектор и Б. М. Я., на длъжност- ръководител на ревизията, потвърден с Решение №808/25.05.2021г г. на директора на Дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП, с който на жалбоподателя са определени задължения за ДДС в размер 22332,00лева и лихви в размер на 3 065,20лева за данъчни периоди м.11.2018г. и м.05.2019г., произтичащи от непризнатото право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма],[ЕИК] и [фирма],[ЕИК].

ОСЪЖДА [фирма],[ЕИК], седалище и адрес: [населено място] 1612, Столична община-Район „К. село”, [улица], вх.А, ап.1, представлявано от И. Е. да заплати на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" [населено място] при Централно управление на Национална агенция за приходите разноски по делото в размер 1291,92лева, представляващи възнаграждение за осъществената юрисконсултска защита.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: